
VERBOND VAN
VERZEKERAARS
IN NEDERLAND

Uitspraak no. 61 van de Verbondscommissie Samenloop inzake "garagedekking of autoverzekering II"

Betreft: WA-motorrijtuigverzekering/garageverzekering

Partijen: Verzekeraar A

en

Verzekeraar B

Verzekeraar A heeft zich ter verkrijging van een uitspraak van de Verbondscommissie Samenloop tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen beide partijen gerezen is.

Feitelijke gegevens

Een ongeval heeft zich voorgedaan tussen een personenauto bestuurd door X en een trein van de Nederlandse Spoorwegen.

X voornoemd moet voor het ongeval aansprakelijk worden geacht. X is door het ongeval overleden.

De auto, was een leenauto toebehorend aan de de firma Y alwaar X zijn eigen auto liet repareren. Y had bij Verzekeraar B een garageverzekering lopen.

X had voor zijn eigen auto een motorrijtuigpolis lopen bij Verzekeraar A.

Volgens de polisvoorwaarden van Verzekeraar A is het WA-risico voor een tijdelijk vervangende auto meegedeckt. Verzekeraar A heeft het vervangende motorrijtuig bij de Rijksdienst voor het Wegverkeer aangemeld en stond aldus op ongevalsdatum als WAM-verzekeraar van de leenauto geregistreerd. Verzekeraar A heeft de schade aan de derden bij wege van cessie vergoed.

Partijen verschillen van mening over de vraag wie dekking dient te verlenen.

Het geschil

In zijn memorie van eis stelt Verzekeraar A:

"Een ongeval heeft zich voorgedaan tussen een motorvoertuig, personenauto, bestuurd door X en een trein van de Nederlandse Spoorwegen.

X voornoemd moet voor het ongeval aansprakelijk worden geacht. X is door het ongeval overleden.

Daarnaast is er een zeer aanzienlijke materiële schade ontstaan die voor Verzekeraar A bij wege van cessie aan schuldloze derden is vergoed tot een bedrag van f 460.747,35.

Verzekeraar A had indertijd verzekerd een personenauto, in eigendom toebehorend aan haar verzekerde X. In verband met een reparatie door een schadegeval aan deze auto is door X tijdelijk een vervangende auto in gebruik genomen.

De vervangende auto was eigendom van de firma Y te alwaar X zijn auto liet repareren. Y had X voor een bedrag van f 55,- per dag excl. BTW een vervangende auto ter beschikking gesteld voor de duur van de reparatie. Op de dag van het ongeval was de reparatie van de auto van X nog niet voltooid.

Y had bij Verzekeraar B indertijd een zgn. garageverzekering lopen. Deze garageverzekering bevat de zgn. WAM-strik. Gedekt is onder meer de aansprakelijkheid van een verzekerde voor schade toegebracht met motorrijtuigen waarvan de verzekeringnemer eigenaar is. Als verzekerde wordt onder meer aangemerkt de bestuurder van het motorrijtuig.

De situatie was derhalve aldus dat de auto, behorend tot de voorraad van Y, op grond van de garageverzekering conform de WAM verzekerd was bij Verzekeraar B terwijl X aan Verzekeraar A had gemeld dat hij tijdelijk een vervangend motorrijtuig in gebruik had gedurende de reparatie van zijn eigen auto. De polisvoorwaarden van Verzekeraar A bepalen dat de verzekering mede betrekking heeft op een gelijksoortig motorrijtuig dat tijdelijk moet worden gebruikt terwijl het motorrijtuig door een gebrek of wegens een behandeling - zoals een onderhoudsbeurt - tijdelijk buiten gebruik is, mits voor een vervangend motorrijtuig een Nederlandse kentekenbewijs is afgegeven en de aansprakelijkheid ten aanzien van dat motorrijtuig niet is gedekt door een andere verzekering.

Verzekeraar A heeft het vervangend motorrijtuig bij de Rijksdienst voor het Wegverkeer aangemeld en stond aldus op de ongevalsdatum als WAM-verzekeraar van de vervangende auto geregistreerd.

Blijkens de polisvoorwaarden bedoelen beide polissen ten aanzien van vervangende motorrijtuigen een subsidiaire dekking te verlenen.

Verzekeraar A is getreden in de rechten van benadeelde-derden. Vanuit die rechtspositie is Verzekeraar B als WAM-verzekeraar van de desbetreffende auto volledig aansprakelijk voor de schade en dient zij Verzekeraar A schadeloos te stellen.

Immers, clause p met betrekking tot de subsidiaire dekking kan Verzekeraar B op grond van de bepalingen in de WAM aan een benadeelde derde niet tegenwerpen en Verzekeraar A heeft een rechtstreeks vorderingsrecht jegens Verzekeraar B.

Gegeven het feit dat bij samenloop van garageverzekeringen en motorrijtuigverzekeringen het usance is dat de schade gedragen wordt door de garageverzekering (vergelijk ook de tekst van de overeenkomst samenloop garageverzekering-motorrijtuigverzekering) meent Verzekeraar A dat Verzekeraar B ook overigens de aangewezen partij is om de schade voor haar rekening te nemen.

De onderhavige casus vertoont vrij vergaande gelijkenis met het geval dat uw commissie bij advies van 10 januari 1985 (VR 85, 121) heeft beslist. Verzekeraar A ziet haar standpunt mede door dit bindend advies bevestigd.

conclusie

Verzekeraar A verzoekt uw commissie bij wege van bindend advies vast te stellen dat Verzekeraar B gehouden is dekking te verlenen onder de onderhavige garageverzekering van haar verzekerde Y".

In zijn memorie van antwoord stelt Verzekeraar B voor zover inhoudelijk van belang onder meer:

"Met uw brief d.d. 19-1-1990 verzoekt u ons verweer te leveren conform artikel 3, lid 2 van uw reglement.

Wij maken allereerst bezwaar tegen deze formulering, aangezien u er daarmee op voorhand al van lijkt uit te gaan dat hier sprake is van een samenloopgeschild als bedoeld in artikel 2, lid 3. Maar dat is nu juist de cardinale vraag.

Onder samenloop wordt verstaan de situatie, waarbij de dekkingen van verschillende verzekeringen, gesloten ten aanzien van hetzelfde belang ten behoeve van dezelfde verzekerde of mede-verzekerde, elkaar overlappen (artikel 2, lid 3). Derhalve is van overlapping alleen sprake als twee (of meer) verzekeringen voor een schadegeval allebei dekking moeten bieden.

Geeft één van beide verzekeringen geen dekking, of tijdelijk geen dekking meer, dan kan er ook geen sprake zijn van overlapping.

In dit geval heeft onze verzekerde aan de tussenpersoon van de heer X, wiens auto verzekerd was bij Verzekeraar A, doorgegeven dat de verzekering van de auto tijdelijk moest worden overgezet op de door onze verzekerde aan de heer X meegegeven leenauto. Dit blijkt uit een brief van onze verzekerde. Dat overzetten van de verzekering op de leenauto, gedurende de periode dat de auto van X bij onze verzekerde in reparatie was, wordt bevestigd door een door Verzekeraar A overgelegde telefoonnotitie.

De vraag is nu of de WAM-dekking voor de leenauto onder de garageverzekering van kracht bleef, ondanks de overzetting die tot gevolg had dat de leenauto tijdelijk onder de WAM-strik van de motorrijtuigverzekering van Verzekeraar A kwam te vallen. De WAM zelf geeft het antwoord op deze vraag. Artikel 13 lid 5 WAM bepaalt nl. dat de verplichtingen van de verzekeraar jegens de benadeelde van rechtswege eindigen door het van kracht worden van een nieuwe WA-verzekering voor hetzelfde motorrijtuig.

Clausule p van de garageverzekering geeft uitsluitend WAM-dekking voor leenauto's, indien en voor zover deze dekking ontbreekt op een verzekering elders van de in reparatie gegeven auto. Gezien dit subsidiaire karakter van de WAM-dekking beoogt de garageverzekering dus duidelijk een beperking aan te brengen ten aanzien van leenauto's en sluit zij aan op de bepaling van artikel 13 lid 5 WAM. Overigens doet dit geen enkele afbreuk aan de geldigheid van de WAM-strik van de garageverzekering.

Weliswaar houdt lid 5 van artikel 13 WAM verband met het in lid 4 geregelde na-risico, maar dit na-risico wordt overbodig zodra er voor hetzelfde motorrijtuig een andere verzekering tot stand is gekomen. Dat is het doel en de strekking van artikel 13 lid 5. De uitspraak van Rechtbank Den Haag van 2-5-1977 bevestigt een en ander, gepubliceerd in VR 1978, nr. 2.

De conclusie kan dus geen andere zijn dan dat hier geen sprake is van samenloop in de zin van artikel 2, lid 3 van uw reglement en dat volgens het normale beginsel, dat bij vervanging van een lopende verzekering door een andere verzekering de nieuwe verzekeraar de verplichtingen overneemt, Verzekeraar A het onder haar regime voorgevallen onderhavige evenement voor haar rekening dient te nemen.

Overigens is het hier ook niet zo, dat 'dezelfde verzekerde' twee verschillende verzekeringen heeft gesloten. Immers de garageverzekering is gesloten door Y en de personenautoverzekering door X. Ook hierom al is er geen sprake van samenloop.

Tenslotte nog 2 opmerkingen bij de memorie van eis van Verzekeraar A. Verwezen wordt terloops naar de tekst van de overeenkomst samenloop garageverzekering - motorrijtuigverzekering. Wij wijzen er op dat deze overeenkomst door 8 van de 14 ondertekende verzekeraars per 1-1-1988 is opgezegd, onder wie Verzekeraar B. Bovendien had deze overeenkomst betrekking op schaden aan en met motorrijtuigen van cliënten, niet van de garage zelf.

De beweerde gelijkens tussen deze casus en het geval dat uw commissie beoordeelde in uitspraak no. 26 is er in zoverre niet, dat de garageverzekering in casus uit 1985 geen 'na-u-clausule' kende.

Niettemin zijn wij van mening dat ook zonder zo'n clausule in de garageverzekering de voorrangsregel van artikel 13 lid 5 WAM uitkomst biedt.

Samenvattend komen wij tot de conclusie dat, waar het in casu niet gaat om de uitleg van verzekeringsvoorwaarden maar om de uitleg van een wettelijke bepaling - en over dit laatste de rechter zich reeds uitgesproken heeft - uw commissie niet de aangewezen instantie is om dit geschil te beslechten, nog daargelaten het genoemde belang, dat een rechtsgang met meer instanties rechtvaardigt".

In zijn aanvullende Memorie van Antwoord stelt Verzekeraar B voorts onder meer:

- "1. In uitspraak nr. 26 van uw commissie werd in een enigszins vergelijkbare casus geoordeeld dat de polis van verzekeraar B (garageverzekering) primaire dekking bood. Daarbij werd overwogen dat beide in het geding zijnde polissen in beginsel dekking boden, zowel op grond van de WAM als op grond van de polisvoorwaarden. Anders dan in 'onze' casus ontbrak in de garagepolis de 'na-u-clausule', hetwelk uw commissie deed concluderen dat verzekeraar B voor de schade diende op te komen. Deze uitspraak was - zacht gezegd - opmerkelijk. Onweersproken was immers door verzekeraar A gesteld dat de auto na de periode van tijdelijk gebruik was afgemeld bij de Rijksdienst voor het Wegverkeer, hetgeen in samenhang met de overige gegevens betekende dat verzekeraar A naar WAM-maatstaven, en met uitsluiting van eerdere verzekeraars, dekking bood. Dat verzekeraar B onder die omstandigheden in beginsel op grond van de WAM evenzeer dekking diende te geven, lijkt ons een conclusie, welke op gespannen voet staat met artikel 13 lid 5 WAM (zie Rb. Den Haag, 2-5-1977, VR 1978, nr 2).

Een tweede ernstig bezwaar dat men tegen die uitspraak kan hebben is het feit dat uw commissie geen beslissende betekenis heeft toegekend aan de uitdrukkelijke bedoeling van betrokken verzekeringnemers om het risico, verbonden aan het gebruik van de auto uitsluitend te verzekeren bij verzekeraar A.

De ratio van deze wens ligt voor de hand: het risico van schade, veroorzaakt door de gebruiker van een leenauto, dient niet te komen voor rekening van de garage c.q. diens verzekeraar, maar dient als vallend in de risicosfeer van de bruiklener voor diens risico te blijven, c.q. ten laste van diens verzekeraar te komen.

Redengevend voor uw commissie om een dekkingsverplichting bij de garageverzekeraar aan te nemen kan niet de overweging zijn geweest dat de bruiklener in redelijkheid enig vertrouwen kon hebben gehad dat de aansprakelijkheid, waartoe de auto in het verkeer gedurende de bruikleenperiode aanleiding kon geven, op de garagepolis was meeverzekerd.

Het bezwaar tegen het abstraheren van de partijbedoeling klemmt te meer, nu op de in het ongelijk gestelde verzekeraar B in de omstandigheden van het geval, anders dan uw commissie meende, in beginsel geen enkele WAM-verplichting rustte.

2. De onderhavige casus verschilt onder meer op de volgende punten met genoemde casus 26:
  - a. Verzekeraar A meldde het kenteken van de leenauto aan bij de Rijksdienst voor het Wegverkeer.
  - b. De garagepolis van Verzekeraar B kent wel een 'na-u-clausule'.
3. De consequentie van 2a. is dat de benadeelde voor het uitoefenen van de action directe ingevolge artikel 6 lid 1 WAM uitsluitend bij Verzekeraar A terecht kan. Het enkele feit dat onze garagepolis de WAM-strik bevat brengt niet met zich mee dat ook Verzekeraar B hier in beginsel WAM-verplichtingen heeft. Immers, ingevolge de WAM houden onze verplichtingen van rechtswege op met het van kracht worden van een nieuwe verzekering, welke ten aanzien van hetzelfde motorrijtuig het in artikel 3 WAM bedoelde risico dekt.

De stelling van Verzekeraar A, inhoudend dat clause p met betrekking tot de subsidiaire dekking door Verzekeraar B op grond van de bepalingen van de WAM aan benadeelde derden niet kunnen worden tegengeworpen berust onder meer op verkeerde wetsuitleg.

Verzekeraar B heeft, zoals hierboven uiteengezet, terzake van het tragische ongeval op geen WAM-verplichtingen, zodat een verwijzing naar artikel 11 WAM, waarop Verzekeraar A kennelijk doelt, geen hout snijdt.

4. De uiteindelijke consequentie van 2b. is dat de heer X jegens Verzekeraar B nimmer dekkingsaanspraken kan hebben gehad. Ingevolge clause p is de aansprakelijkheid voor schade met of door motorrijtuigen van verzekeringnemer, welke aan cliënten ter beschikking worden gesteld uitsluitend gedekt, indien en voor zover deze aansprakelijkheid niet of niet voldoende is verzekerd op een andere polis. Welnu, de hier aan de orde zijnde aansprakelijkheid van X uit hoofde van artikel 2 WAM werd na een uitdrukkelijk verzoek daartoe, op de WAM-polis van Verzekeraar A verzekerd. Het is van groot belang te beseffen dat het feit dat Verzekeraar A zich thans jegens onze maatschappij er op beroept dat zij slechts subsidiaire dekking verleende, niets afdoet aan de vaststelling dat de aansprakelijkheid van X ten tijde van het ongeval was verzekerd op 'een andere polis', als bedoeld in clause p.

Het beroep van Verzekeraar A op subsidiaire dekking dient als een uit de verzekeringsovereenkomst voortvloeiend verweer in de zin van artikel 11 WAM te worden beschouwd, dat uitsluitend mag worden tegengeworpen bij overschrijding van de verzekerde som.

Anders gezegd: de vaststelling dat de hier aan de orde zijnde aansprakelijkheid X ex. artikel 2 WAM op een andere polis was verzekerd, als bedoeld in clause p, laat geen ruimte voor verdere nuancering naar het al of niet subsidiaire karakter van die verzekering, omdat een dergelijke nuancering onverenigbaar is met artikel 2 juncto 11 WAM.

5. Uit het voorgaande blijkt dat clause p een dekkingsaanspraak van X c.q. diens nabestaanden jegens Verzekeraar B in de weg staat.

Teleur stelt dit alles niet.

Van de bedoeling van betrokken verzekeringnemers om de bruiklener te laten toetreden tot de overeenkomst van garageverzekering is bepaald geen sprake geweest.

Ook kan niet gezegd worden dat het niettegenstaande de tussen verzekeringnemers gemaakte dekkingsafspraken redelijk en billijk is dat de garageverzekeraar voor de schade opkomt of zelfs maar daarin participeert.

Evenmin kan gezegd worden dat de garagepolis dekking beoogt te geven voor gevallen waarin verzekeringnemers nu juist overeenkomen dat X voor verzekering dient te zorgen.

Anders gezegd: de kwaliteit van gemachtigd bestuurder verkreeg X van zijn garage onder voorwaarde dat het WAM-risico ten laste van diens eigen WAM-polis diende te komen.

Het beantwoorden van de vraag in hoeverre X in het kader van de garageverzekering als gemachtigd bestuurder zou zijn aan te merken geweest, is derhalve even relevant als het interpreteren van bepalingen van een contract, waartoe men niet is toegetreden.

Zelfs indien over dit laatste anders geoordeeld zou kunnen worden, staat - zoals gezegd - clause p elke dekkingsaanspraak in de weg.

6. Na ampel beraad hebben wij geweigerd ermee in te stemmen om de zaak aan uw commissie ter beslechting of advisering voor te leggen, en in dit standpunt is geen wijziging gekomen.

Bovenstaande uiteenzetting heeft dan ook slechts tot doel enig inzicht te geven in onze opstelling tegenover Verzekeraar A".

Overwegingen van de commissie ten aanzien van de bevoegdheid van de commissie

Verzekeraar B verzet zich tegen de bevoegdheid van de commissie uitspraak te doen in het geschil met Verzekeraar A, omdat zijns inziens geen sprake is van samenloop in de zin van artikel 2 lid 3 van het reglement.

De commissie overweegt dat van samenloop in de zin van deze bepaling sprake is bij "dekkingen van verschillende verzekeringsovereenkomsten ten aanzien van hetzelfde belang ten behoeve van dezelfde verzekerde".

De commissie dient derhalve na te gaan of van dekkingen, als hierboven aangehaald, sprake is. In tegenstelling tot wat Verzekeraar B stelt, heeft de commissie hiertoe overeen-

komstig het reglement een autonome bevoegdheid, ook voor zover het betreft de uitleg van de ter zake doende polisvoorwaarden.

De commissie wijst er in dit verband op dat de uitleg door Verzekeraar B van artikel 2 lid 3 van het reglement niet juist is waar hij stelt:

"Overigens is het hier niet zo, dat 'dezelfde verzekerde' twee verschillende verzekeringen heeft gesloten en dat ook hierom geen sprake is van samenloop."

Artikel 2 lid 3 betreft immers:

"... dekkingen van verschillende verzekeringsovereenkomsten gesloten ten aanzien van hetzelfde belang ten behoeve van dezelfde verzekerde."

Volgens de reglements-redactie is het niet nodig dat de verzekeringsovereenkomsten door de verzekerde, in casu X, zelf zijn gesloten wil er sprake zijn van samenloop in de zin van artikel 2 lid 3.

Ten aanzien van het geschil zelve overweegt de commissie het volgende

Zowel de tussen Verzekeraar B en de garagehouder gesloten verzekeringsovereenkomst (garagepolis) als de door X met Verzekeraar A gesloten verzekeringsovereenkomst (motorrijtuig-verzekering) dekken in principe de burgerrechtelijke aansprakelijkheid ten aanzien van een leenauto; Verzekeraar B ten aanzien van door de garagehouder aan cliënten uitgeleende auto's, Verzekeraar A ten aanzien van een door een verzekerde geleende auto van een garagehouder.

Verzekeraar B meent echter dat aan de dekking van X uit hoofde van de garageverzekering een einde kwam vanaf het ogenblik, dat Verzekeraar A aan de RDW kennis gaf van het van kracht worden van zijn verzekering voor de leenauto en dat daarom niet (meer) van samenloop gesproken kan worden. Verzekeraar B beroept zich hierbij op artikel 13 lid 5 WAM, op grond waarvan de verplichtingen van de verzekeraar jegens de benadeelde van rechtswege eindigen door het van kracht worden van een nieuwe verzekering ten aanzien van hetzelfde motorrijtuig.

De commissie kan Verzekeraar B in deze redenering niet volgen. Zijn redenering is er kennelijk op gebaseerd dat aan bovengenoemde wettelijke bepaling zelfstandige werking moet worden toegekend, hetgeen erop neer komt dat bij het van kracht worden van een nieuwe verzekering de reeds lopende verzekering zonder meer zou eindigen. Dit is onjuist. De bepaling van lid 5 van artikel 13 WAM moet in onderlinge samenhang met de leden 1b en 4 van dit artikel worden gezien.

Uit die bepalingen blijkt dat de beëindiging van de verzekeringsovereenkomst met de daarop volgende afmelding bij de RDW en het dan aanvangende na-risico vooraf gaan aan het tijdstip, waarop het in lid 4 en 5 omschreven na-risico eindigt door een aanmelding van een nieuwe verzekering bij de RDW. Met andere woorden: de bepaling van artikel 13 lid 5 WAM is slechts relevant indien een WAM-verzekering conform artikel 13 lid 1b WAM is opgehouden te bestaan en van dit feit aan de RDW kennis is gegeven. Van een beëindiging door A van zijn verplichtingen als garagehouder (verzekeringnemer) en jegens X c.q. diens nagelaten betrekkingen, kan alleen sprake zijn als er zich binnen de contractuele verhouding tussen verzekeraar en verzekeringnemer omstandigheden voordoen, die grond vormen voor een dergelijke beëindiging. Nu van een dergelijke beëindiging en een afmelding door Verzekeraar B aan de RDW niet is gebleken faalt het beroep van Verzekeraar B op artikel 13 lid 5.

Ten aanzien van de contractuele gehoudenheid om dekking te bieden heeft Verzekeraar B nog aangevoerd dat het niet de bedoeling van de betrokken verzekeringnemer (de garagehouder) is geweest om X als bruiklener van de ter beschikking gestelde auto te laten toetreden tot de afgesloten garageverzekering, althans met betrekking tot het WAM-risico.

Afgezien van het feit dat deze stelling niet met feitelijkheden is onderbouwd, meent de commissie dat Verzekeraar B het WA-risico van X ter zake van de leenauto op voorhand heeft aanvaard en dat hij door X aldus aangesproken zou kunnen worden, zelfs ongeacht eventuele bedoelingen van of afspraken tussen verzekeringnemer/garagehouder en X om geen beroep op de dekking onder de garageverzekering te doen.

Uit het voorgaande volgt dat de verzekering van Verzekeraar B dekking biedt.

De WA-motorrijtuigverzekering van Verzekeraar A biedt eveneens dekking. Het beroep van Verzekeraar A op de overeenkomst samenloop garageverzekering - motorrijtuigenverzekering is niet juist aangezien deze overeenkomst alleen van toepassing is voor casco-schade aan motorrijtuigen van cliënten van een garagehouder.

De commissie stelt vervolgens vast dat beide verzekeringen een zogenaamde 'na-u-clausule' bevatten van gelijkwaardige strekking, bij Verzekeraar A volgt het uit artikel q luidende: "en de aansprakelijkheid ten aanzien van het vervangende motorrijtuig niet gedekt is door een andere verzekering", en bij Verzekeraar B uit clause p luidende: "indien en voor zover deze aansprakelijkheid niet of niet voldoende verzekerd is op een andere polis".

Onder dergelijke omstandigheden heeft de clausule in geen van beide polissen effect, zodat ervan moet worden uitgegaan dat er ten tijde van de schade twee polissen bestonden die beide hetzelfde belang dekten en dat X als verzekerde, c.q. zijn nabestaanden, in beginsel beide verzekeraars kon(den) aanspreken.

De commissie concludeert dat in dit geval sprake is van samenloop van dekking als bedoeld in artikel 2 lid 3 van het reglement van de Verbondscommissie Samenloop juncto artikel 2 van de overeenkomst inzake samenloop van aansprakelijkheidsverzekeringen. Ingevolge artikel 3 lid 1 van het reglement van de Commissie Samenloop kon in de onderhavige kwestie de meest gereede partij, in casu Verzekeraar A, het geschil bij de Commissie aanhangig maken en is de Commissie volgens artikel 3 lid 5 bevoegd tot het doen van een uitspraak met kracht van bindend advies.

De commissie is van oordeel dat de aangesproken verzekeraar Verzekeraar A, die tegen cessie van de vordering op de andere verzekeraar uitkeert, niettemin als verzekeraar betaalt en derhalve niet op basis van cessie regres kan nemen op die andere verzekeraar. Deze visie van de commissie wordt gesteund door de Rechtbank Amsterdam d.d. 21 december 1988 NJ 90 nr, 379.

Het voorgaande leidt ertoe dat beide verzekeraars dienen bij te dragen in de geleden schade conform artikel 1 van de 'overeenkomst inzake samenloop van aansprakelijkheidsverzekeringen', zodat ieder zijn deel draagt naar evenredigheid van het bedrag waarvoor ieder afzonderlijk had kunnen worden aangesproken.

Conclusie

De commissie concludeert dat er sprake is van een geval van samenloop van dekking als bedoeld in artikel 2 lid 3 van het reglement van de Verbondscommissie Samenloop juncto artikel 2 van de overeenkomst inzake samenloop van aansprakelijkheidsverzekeringen weshalve de commissie krachtens artikel 3 lid 5, van haar reglement bevoegd is tot het doen van een uitspraak met kracht van bindend advies.

De commissie concludeert dat dit samenloopgeskil geregeld dient te worden conform artikel 1 van de 'overeenkomst inzake samenloop van aansprakelijkheidsverzekeringen', zodat ieder zijn deel draagt naar evenredigheid van het bedrag waarvoor ieder afzonderlijk had kunnen worden aangesproken.

Bindend advies

De commissie geeft als bindend advies dat iedere partij zijn gedeelte van de schade voor zijn rekening neemt.

's-Gravenhage, 13 november 1990

De Verbondscommissie Samenloop

De voorzitter,

De secretaris,

mr. H.O.Th. Hugenholtz

mevr. mr. W.H.v.d. Velde - Meijer